

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopozeriste.rs

Издаје Народно позориште у Београду

ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ

У МАРТУ ДВЕ ПРЕМИЈЕРЕ И ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ЖАНКА СТОКИЋ“

ПРЕМИЈЕРЕ У МАРТУ

Тенеси Вилијамс
СТАКЛЕНА
МЕНАЖЕРИЈАредитељ Радослав Миленковић
16. март 2012.
Сцена „Раша Плаовић“Жорж Бизе
КАРМЕНредитељ Небојша Брадић
диригент Србољуб Динић
24. и 25. март 2012.
Велика сцена

Зима каква се не памти

Насловне стране свих новина у већем делу Европе, већ месецима доносе вести које би се могле свести под заједнички наслов „Зима каква се не памти“. Како је позориште одувек делило судбину народа, тако је снегом окован фебруар и Народном позоришту донео проблеме. Најпре, гостовање у Зајечару најновије хит-представе са Сцене „Раша Плаовић“, Вајлдове комедије „Важно је звати се Ернест“, које је било заказано за 4. фебруар морало је бити одложено и најављује се за 5. март. Такође, балетска представа „Triple Bill“ требало је, заједно са изложбом „Народно позориште у Београду кроз историју“, да гостује на Великој сцени Црногорског народног позоришта у Подгорици 14. фебруара, у време када до

ове суседне државе није могло да се пробије ни друмским, ни железничким, ни авионским превозом. Тако је ово значајно гостовање Балета и Музеја Народног позоришта померено за 3. март. Краћи застој у приказивању представа на обе матичне сцене, услед техничких проблема изазваних ванредним временским приликама, условио је и одлагање прославе десетог рођендана „Велике драме“ за 28. март.

Па ипак, било је и догађаја које ни велики мраз и мећава нису спречили – 4. фебруара, у Музеју Народног позоришта је одржан изузетни пријатан сусрет са великим македонским глумцем, Николом Ристановским. Разговору са уметником је претходила мала свечаност. Управник Божидар Ђуровић, је драгом госту из Скопља уручио Сребрњак Народног позо-

ришта. Упркос снежној мећави и спољној температури од неких 15 степени испод нуле, тражило се „место више“, а међу посетиоцима су били и гости из Македоније, као и једна јапанска новинарка!

Ванредна ситуација у главном граду није омела ни уметнике сва три ансамбла, као ни све остале запослене у нашој кући, да пуном паром наставе рад на одржавању текућег репертоара балета, као и на припремању нових драмских и оперских поставки – Шекспиров „Хенри Шести“ у режији Никите Миливојевића, Вилијамсова „Стаклена менаџерија“ у режији Радослава Миленковића, те Бизеова „Кармен“ у режији Небојше Брадића и под музичким вођством госта из Немачке, маистра Србољуба Динића (више на стр. 3, 4 и 5).

У недељу, 11. марта, у 12 часова, на Великој сцени, биће уприличена традиционална додела Награде „Жанка Стокић“. Престижно глумачко признање, које додељују Народно позориште у Београду и Вечерње новости, глумачкој личности која је обележила позоришни и филмски живот Србије својом стваралачком личношћу и богатством глумачког израза, установљено је 2003. године на иницијативу Мире Ступице у знак сећања на ову велику и дуго неправедно запостављану српску глумицу. Досадашње добитнице Награде су Светлана Бојковић, Милена Дравић, Радмила Живковић, Ђурђија Цвијетић, Ружица Сокић, Јелисавета Сабљић, Гордана Ђурђевић Димић, Дара Џокић и Мирјана Карановић.

Р. П. Н.

ПОЗОРИШНЕ
НОВИНЕВечерње
НОВОСТИ

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

МЛАДИ ЗА ДАН ДРЖАВНОСТИ

Поводом Дана државности Републике Србије, 16. фебруара, на Великој сцени, Филхармонија младих „Борислав Пашћан“ је одржала концерт под називом „Трагом источне светлости“. Под диригентском палицом Ђорђа Павловића, млади филхармоничари су извели дела Светислава Божића и Јасушија Акутагаве (1925–1989). Том приликом је Божићева композиција „Ноћ у Хиландару“ имала светску премијеру, док је композиција угледног јапанског композитора „Trinita Sinfonica“ имала своје прво извођење у Србији. Као ексклузивни гост Филхармоније младих наступио је и Александар Синчук, пијаниста из Москве.

Р. П. Н.

КОНЦЕРТ У АМБАСАДИ

Успешним концертном солиста Опере, мецосопрана Жељке Здјелар и баса Драгољуба Бајића, 15. фебруара је свечано обележен Дан државности Републике Србије у амбасади Србије у Данској. У пратњи пијанисткиње Невене Живковић, уметници су одушевили публику оперским аријама Росинија, Доницетија, Рахмањинова, Гершвина и Мокрањца, али и српским староградским песмама.

М. Б.

ПОЗОРИШНЕ ЧАРОЛИЈЕ

Участ Светског дана позоришта, 27. марта, у Фоајеу друге галерије биће отворена аукцијска изложба ликовних радова ученика Основне школе „Краљ Петар I“ из

Београда. Приход од аукције биће уплаћен Дому за децу и омладину „Петар Радовановић“ из Ужица, установи која се још од 1915. године бави збрињавањем деце и омладине лишене родитељског старања. Ликовни радови ће настати током радионице „Позоришне чаролије“ која је најављена за 7. март, у простору Музеја Народног позоришта, а коју ће водити познати сликар Милош Шобајић.

Р. П. Н.

КРАЉЕВЧАНИ У ГОСТИМА

На Сцени „Раша Плаовић“ сутра, 26. фебруара, гостује Краљевачко позориште извођењем представом Милице Константиновић „Хиперболични параболоид“, у адаптацији и режији Бориса Тодоровића Тандора. Премијера је одиграна 22. децембра прошле године у Крушевцу, јер је Краљевачко позориште, после земљотреса прошле године и знатног оштећења зграде, која је додатно девастирана током скорођњих временских непогода, принуђено да игра представе ван матичне сцене. Текст драме „Хиперболични параболоид“ је награђен 2007. године на Међународном драмском такмичењу „Говорити о границама“, у организацији аустријског Министарства за европске и међународне послове и ПЕН клуба из Аустрије. У представи играју Гориса Динуловић, Лидија Цветић, Зоран Церовина, Петар Лукић, Биљана Константиновић и Владан Славковић.

М.Б.

ЖИВАН САРАМАНДИЋ (1939–2012)

Песма дуга седам деценија

Non omnia sentiant, гласи стара латинска изрека. Као и свака друга, није увек примењива, али у случају нашег Живана, засигурно је била тачна. Од првог до последњег свог распеваног и насмејаног дана био је оличење животне снаге и ведрине.

Рођен је 2. априла 1939. године у Београду, да би као беба, са породицом која се склањала од бомби, доспео у Аранђеловац, у место својих корена у којем је, упркос рату и потоњој немаштини провео срећно детињство и рану младост, у место које је свим срцем волео, у којем се увек радо враћао и које је вазда било у његовим причама. Склоност, таленат и љубав према музици су фамилијарна црта коју је наследио али је и надградио до највећих висина – од певања у хору и оснивања сопственог забавног ансамбла још у Аранђеловцу, преко позива да наступа у великом варијетеу „Орфеум“ по повратку у Београд, што га опредељује да уместо у економији (коју је апсолвирао 1962) свој животни пут потражи и трајно нађе управо у овој уметности.

Живан је знао да се успех сваког уметника састоји мањим делом од талента а много већим од учења, вежбања, рада. Зато свој продорни бас почиње да школује код чувене примадоне Зденке Зикове, да би стечена теоријска и практична знања оперског певања наставио да допуњује и надграђује и после аудиције на којој је опцијно комисију коју су чинила велика музичка имена наше Опере – Мирослав Чангаловић (такође Ђак Зикове), Оскар Данон, Бранко Пивнички и Бранко Драгутиновић. Сарамандић тако постаје члан нашег оперског ансамбла 30. марта 1966, да би прву соло улогу, Краља Египта у Вердијевој „Аиди“, отпевао већ на отварању следеће сезоне, 21. септембра 1966. Уследиле су бројне, практично све значајне улоге које су у класичној оперској литератури намењене басу: Гвардијан („Моћ судбине“), Мефисто („Фауст“), Захарија („Набуко“), Дон Базилио („Севилски берберин“), Иво Црнојевић („Кнез од Зете“), Де Силва („Ернани“), Филип, Велики Инквизитор („Дон Карлос“), Краун („Порги и Бес“), насловни лик у „Дон Кихоту“... Увек изванредан, беспрекорне технике, импозантне појаве, глумачког шарма који плени. А у руском репертоару,

који је највише и волео, ненадмашан: Кончак и Галички у „Кнезу Игору“, Грјемин у „Евгенију Оњегину“, те Борис Годунов и Иван Сусањин у истоименим операма великих руских композитора.

Са својим Народним позориштем, али и самостално, наступао је широм свега, од Бољшој театра и Карнеги хола, преко значајних сцена у Софији, Атини, Будимпешти, Прагу, Варшави, Кијеву, Одеси, Лењинграду, Барселони, Берлину, Паризу, Даблину, до свих оперских али и других сцена онда-

клубу, по ходницима, на вечери код пријатеља, за столом у кафани... још ако би му била при руци и гитара, радост његова и свих оних око њега била је неупоредива.

Певао је лако. Поред неизмерне и неисцрпне љубави према песми поседовао је и посебну технику коју само ретки познају, а која му је омогућила свеж и млад глас до последњег даха. Последњих дана је спремао две обнове, „Дон Карлоса“ и „Торжество Шалапина“.

Небо има своје миљенике.

шње државе. Певао је велике улоге у представама, певао на концертима, приредбама, рециталима... Али не само оперу. Многе концертне и естрадне сале нису биле довољно велике да приме све оне који су желели да чују нашег Живана како пева црначке духовне песме, евергрин или руске баладе – чак и у СССР-у, где је на више од 500 концерата одушевљавао домаћу публику интерпретацијама популарног Шалапиновог репертоара. Његова љубав према песми је, међутим, превазилазила професионални опус, довољно обиман за неколико певача. Наш је Жића певао увек и свуда: у позоришном

Живан је сигурно био један од њих. Последњег дана на овој нашој планети, 30. јануара, био је на проби у свом Позоришту. Певао и слушао колеге, бодрио, као и увек, млађе. Затим је отишао кући, провео вече са супругом, пријатељицом, сценском партнерком Миљком Стојановић, и пошао да се спреми за спавање. Нико, па ни он, није знао да ће га претећи – вечни починак. Велика, снажна, моћна, милозвучна песма дуга седам деценија, прекинула се.

Живанов глас, Живанов дух, Живанова ведрина, Живанова доброта... остају вечно живи.

■ Јелица Стевановић ■

Живаново Народно позориште и сви они који су га волели, сетиће га се у понедељак, 2. априла у подне, програмом који се у његову част приређује на Великој сцени.

ПРЕМИЈЕРА „СТАКЛЕНЕ МЕНАЖЕРИЈЕ“

У потрази за истином

На Сцени „Раша Плаовић“, 16. марта ће премијерно бити изведена драма Тенесија Вилијамса „Стаклена менаџерија“ у режији Радослава Ралета Миленковића. У овом комаду, који је праизведбу имао 1944. године на Бродвеју, славни амерички писац приказује опору атмосферу поремећених породичних односа којима је тек окоштала друштвена конвенција препрека за незаустављиву провалу очаја. Мајка жели да се сви укалупе у клише, син машта о слободи, а кћерка се определила за изолацију. Иако су им снови различити, постоји заједничко решење које је у рукама младића који им долази у посету. Срећа је тако на дохват руке. Ипак, да ли је она достижна...

„Па, срећа је увек недостижна и неухватљива“, каже, кроз смех, редитељ и објашњава да је то због тога „што све наше невоље, сви наши проблеми, сви греси долазе од жеља. Будући да је свет тако устројен да нас стално нагони на нове жудње, нама се чини да нам је живот заиста тежак, пун патње, бола... У таквим околностима испада да смо, на крају, сви несрећни и да, у ствари, сви потраћимо своје животе“, сматра Миленковић, који је улоге поверио Олги Одановић (Аманда Вингфилд), Бојани Стефановић (Лора), Александру Ђурици (Том) и Михаилу Лађевицу (О’Конор, гост).

Миленковићева концепција, дакле, у сваком случају не нуди срећу, али ће зато публици искрено понудити размишљање о исти-

ни. Јер, ту лажну срећу ионако свакога дана у огромним количинама примамо кроз разне медије, док је истина потиснута и бачена у други план. Она је заборављена, остављена... Данашњој публици „Стаклена менаџерија“ ће, бар на кратко, дати оно најважније, што свет више не нуди – право на избор, право да се изабере истина, чак и када она не нуди срећу!

„Ово је прелеп, чаробан комад који говори о људској крхкости.

Поред редитеља, Ауторски тим чине Ивана Димић (драматург), Борис Максимовић (сценограф), Олга Мрђеновић (костимограф), Љиљана Мркић Поповић (сценски говор), Владимир Петричевић (дизајн звука)... Прва реприза је 17. марта.

Јер, крхки су и они што се праве јаки, и они што мисле да су јако јаки и они који крију своју крхкост... Дакле, ово је прича о томе како смо јако слаби и о праву да се буде слаб. Човек има право да буде слаб, да буде ћопав, хендикепи-

ран... Да, он има то право, али не због политичке коректности, него због своје дубоке људскости. Та дубока људскост је једина мера ствари“, оцењује Миленковић.

Окрњену породицу Вингфилд, у улози мајке, предводи Олга Одановић, која нам током паузе једне од проба прича да се веома обрадовала Миленковићевом позиву да буде део овог, како је нагласила, дивно написаног комада: „Моја Аманда представља прави глумачки изазов, она је јака жена, пуна живота. Заиста, је част бити у друштву свих тих великих глумица које су играле Аманду. Са једне стране, то може да представља и одређени терет, али са друге стране, несумњиво, ово је једна од оних улога коју би свака глумица пожелела да игра“.

Веома изазован глумачки задатак, по сопственом признању, добио је и Александар Ђурица коме је поверен лик сина Тома: „Ово је велика улога која је у историји драме једна од најцењенијих. Посебно ми се допада што нам је редитељ, који је и глумац, пружио шансу за много слободе у игри. Вилијамс је написао вишеслојан комад и шта год у њему тражио, радознао глумац може и да пронађе. У томе је, у ствари, његова величина“.

У улози кћерке Лоре, публика ће моћи да види Бојану Стефановић: „Вилијамс је написао врло потресну причу. Мој лик је до сржи повезан у то клупко заједничке туге и, као глумици, веома ми је изазовно да то дочарам на сцени“.

■ Микојан Безбрадица ■

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

МАРТ 2012.

• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић
• ПОЗОРЈЕ ЛАЗЕ КОСТИЋА
Изложба Позоришног музеја Војводине и
Фонда „Лазе Костић“
аутор Зоран Максимовић

ИЗЛОЖБА

11. 03 | 11.30 ЖАНКА У МОМ СНУ, изложба колажа Верице Милошевић, поводом доделе Награде „Жанка Стокић“

24. 03 | 18.00 КАРМЕН У МУЗЕЈУ, изложба радова студената Факултета примењене уметности у Београду

27. 03 | 12.00 ПОЗОРИШНЕ ЧАРОЛИЈЕ, аукцијска изложба ликовних радова ученика Основне школе „Краљ Петар I“, приход је намењен Дому за децу и омладину „Петар Радвановић“ из Ужица – поводом Светског дана позоришта (у Фоајеу друге галерије)

ТРИБИНА

24. 03 | 11.00 МОГУЋНОСТИ МЕЂУНАРОДНЕ САРАДЊЕ НАЦИОНАЛНИХ ОПЕРСКИХ И БАЛЕТСКИХ КУЋА У УСЛОВИМА ЕКОНОМСКЕ КРИЗЕ

ПРОМОЦИЈЕ

09. 03 | 18.00 МУЗИКА КЛАСИКА – промоција ревије класичне музике и уручење новоустановљених годишњих Награда „Музика класика“

20. 03 | 18.00 Ивана Жигон, ЖИГ ПОЗОРИШТА, Издавач „Жиг“, Београд

СУСРЕТИ

13. 03 | 18.00 РАДОСЛАВ МИЛЕНКОВИЋ, драмски уметник и редитељ

30. 03 | 18.00 ПРЕДРАГ МИКИ МАНОЈЛОВИЋ, драмски уметник

СЕЊАЊЕ

15. 03 | 18.00 ЈОВАН ХРИСТИЋ, драмски писац и позоришни критичар

КОНЦЕРТ

16. 03 | 18.00 МИЛАН ДУЈИМОВИЋ (гитара) и МАРИЈА МИСИТА (виолина)

ШКОЛСКИ ЧАС

28. 03 | 11.00 ЉУБИВОЈЕ РШУМОВИЋ, песник

ОТВОРЕНА ВРАТА

10. 03 | 11.00 и 13.00 часова

31. 03 | 11.00 и 13.00 часова

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

ИЗЛОЖБА „ПОЗОРЈЕ ЛАЗЕ КОСТИЋА“

У Музеју Народног позоришта је 10. фебруара Милорад Ђурић, Покрајински секретар за културу, отворио изложбу „Позорје Лазе Костића“ речима да „сећање на великана наше историје чини наш културни идентитет јачим“. Божидар Ђуровић је подсетио да Народно позориште, у копродукцији са Фондом „Лазе Костић“ и Глоб театром, спрема Шекспироог „Хенрија Шестог“, који ће у режији Никите Миливојевића 11. маја бити премијерно изведен у Лондону. Оснивач Фонда „Лазе Костић“ Марина Милић Апостоловић говорила је о сарадњи са Глоб театром, а председница Фонда Снежана Спасојевић говорила је о значају славног песника за српску културу, а директор Позоришног музеја Војводине и аутор изложбе Зоран Максимовић о сарадњи са Народним позориштем. Изложба „Позорје Лазе Костића“ приказује позоришну делатност Лазе Костића. Грађа, коју чине рукописи, плакати, фотографије, нотни записи, документи, костими, сценографске скице, видео записи... сведочи о уметниковом трајању на домаћим и регионалним сценама до данас. Костић (1841–1910) је био поета, драмски писац, преводилац, филозоф, естетичар, књижевни и позоришни критичар, филолог, правник, академик, професор, политичар, новинар, посланик, дипломата... Написао је око 150 лирских и 20 епских песама, балада и романи, као и 3 драме.

М. Б.

СУЗАНА ШУВАКОВИЋ САВИЋ ПОСЛЕ КОНЦЕРТА У ЛОНДОНУ

Певати озбиљно и из срца

Низу успешних иностраних наступа првакиња Опере Народног позоришта у Београду, Сузана Шуваковић Савић, почетком месеца је дописала и солистички концерт у Лондону, одржан у St. Pauls Actors Church Covent Garden. На овом музичком догађају, за који су карте већ првог дана биле распродате, наша примадона је извела програм састављен од арија из популарних опера, шансона и традиционалних италијанских песама.

Често наступате у иностранству, а нарочито у Италији где сте постигли велике успехе.

У Италији гостујем још од 2001. године. „Ватрено крштење“ сам имала у Пучинијем „Боемима“, у којима сам први пут отпевала главну улогу – Мими. Било је то прво, али веома значајно искуство када сам схватила да, ако желим да певам у Италији, морам бити спремнија од самих италијанских певача. Касније су се ређале улоге Ђо Ђо Сан у „Мадам Батерфлај“, Керубин у „Фигаровој женидби“,

Имате широк распон гласа, стиче се утисак да певате лако, без икаквог напора. Које дугујете највећу захвалност за оно што сте постигли до сада?

Захваљујући мојој професорки Радмили Бакочевић сада сам у позицији да сама одлучујем шта и како даље. Дакле, у стању сам да проценим која је улога моја а која није, односно која мора да сачека своје време. Не треба журити. Веома волим посао којим се бавим и желим да што дуже останем на сцени. У томе ми је свакако најбитнија подршка коју ми пружа моја породица, посебно ћерка Катарина. А то што изгледа да све изводим са лакоћом, заиста и јесте тако, јер се у супротном не бих бавила овом професијом. Енергија која кружи између мене и драге публике јесте невидљива нит која ми даје полет, снагу, жељу, весеље у срцу... И на крају, као награда за искреност коју публика зна да препозна, долази аплауз који одзвања све до следећег наступа који доноси нову чаролију.

Опера, нарочито данас у 21. веку, није више оно што је некад била. Да би неко опстао, поред гласа и музикалности, неопходно је да има пријатан изглед, да зна што више језика... Који су још предуслови за успешну каријеру?

Свакако да су изглед, представљање, познавање језика, неизбежни услови за ступање у контакт са важним агентима, директорима... То јесу предуслови, али не и најважнији чиниоци. Битна је оригиналност, ма колико то звучало немогуће у данашње време. Да би се у овом послу достигао „ниво више“, поред талента и знања, потребно је да имате и мало среће. У сваком случају, онога ко свој посао ради озбиљно и из срца, свакако чека место под звезданим небом.

Какви су Вам планови за наредни период?

Поред улога са актуелног репертоара у мом магичном позоришту, очекује ме и солистички концерт у Атени, гостовање у Јерменији и рад на новој улози. Реч је о Ђитани, главној јунакињи истоимене опере која ће бити изведена у Италији. После тога... Наравно, увек рад, рад, рад и само рад на новим улогама.

■ Микојан Безбрадица ■

Какви су Ваши утисци са гостовања?

Ово је трећи пут да гостујем у Лондону. У организацији Српског друштва у Великој Британији, певала сам уз пратњу пијанисткиње Марте Боричић. У првом делу сам изводила захтевне арије из „Тоске“, „Мадам Батерфлај“, „Пајаца“, „Боема“..., а потом популарне канцоне и шансоне као што су „Санта Лучија“, „Non ti scordar di me“, а композиције „Очи чарније“ и неизбежна „О соли мио“ су изазвале нарочито одушевљење публике.

Радујем се поновном сусрету са публиком у Лондону, пошто сам већ добила позив за други концерт.

Фата Туркина у „Пинокију“, Дона Елвира у „Дон Ђованију“, Мизета у „Боемима“... За ту улогу ме вежу веома лепе успомене. Наиме, диригент Маурицио Арена је био упоран у својој намери да ја певам Мизету јер је, како је рекао, желео да у тој улози наступи неко ко има лирски глас. Пуно одрицања и велики рад јесу саставни део мог позива. Често се сетим једног професора који је у шали рекао да се опером баве само „богати“. Но, има ту много и збиље. Веома често ми се дешавало да све што зарадим, уложим у припреме нових улога.

ИНТЕРВЈУ | СРБОЉУБ ДИНИЋ, ГОСТ ДИРИГЕНТ НАЈНОВИЈЕ

Партитура

Насловну улогу у опери „Кармен“, у алтернативи припремају Јадранка Јовановић, Драгана дел Монако и Александра Ангелов, а у осталим улогама су Сузана Шуваковић Савић и Софија Пижурица (Микаела), Хон Ли и Јанко Синадиновић (Дон Хо-зе), Миодраг Д. Јовановић, Александар Стаматовић и Небојша Бабић (Ескамиљо), Ивана Раковић Крстоношић, Светлана Бојчевић Цицковић, Марија Митић, Маријана Шовран и Биљана Солдо (Фраскита), Жељка Здјелар, Ива Профаца, Љубица Вранеш и Алиса Поповић (Мерцедес), Дарко Ђорђевић, Данило Стошић (Ремендадо), Бранислав Косанић, Павле Жарков и Александар Пантелић (Данкаиро), Вук Зекић и Александар Пантелић (Моралес), Драгољуб Бајић, Вук Матић и Михаило Шљивић (Зунига). После премијера, диригентску палицу преузимају Зорица Митев Војновић и Ана Зорана Брајовић.

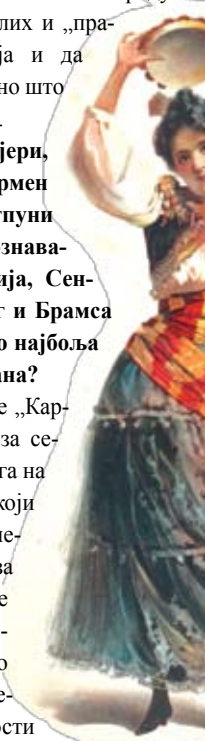
„Кармен“ је спектакл, опера изванредне музичке основе. Редитељ најављује звуке фламенка, „шмек“ југа и дионизијску атмосферу. А Ви?

За мене је светиња само оно што стоји у партитури. Не желим да будем другачији од других, једино желим да ослободим све учеснике ове продукције неких застарелих и „прашњавих“ традиција и да спроведем у дело оно што је компоновао Бизе.

На премијери, 1875. године, Кармен је доживела потпуни неуспех. Али, познаваоци попут Дебисија, Сен-Санса, Чајковског и Брамса тврдили су да је то најбоља опера икад написана?

Дело као што је „Кармен“ говори само за себе. Питајте било кога на улици, чак и оне који не знају ништа о опери, да ли су чули за „Кармен“. Сви ће одговорити потврдно. Опера која до данас руши све рекорде у популарности мора бити, наравно, ремек-дело. Навели сте све те композиторе који сматрају ову оперу ремек-делом, зар то није довољно?

Колико је усавршавање код Волфганга Ота, Мигела Гомеза Мартинеза и Валтера Велера, у операма

Је светиња Музика је МОЈ ЖИВОТ

Наступом у опери Ђакома Пучинија „Мадам Батерфлај“, која ће бити изведена 29. фебруара, концертмајстор Народног позоришта Едит Македонска ће прославити три деценије уметничког рада. Призната уметница је одрасла у музичкој породици, а прве кораке у свету „виолинског кључа“ је направила као девојчица, код мајке Диане Рапунђијеве Стојановић. Виолину је дипломирала на београдском Факултету музичке уметности у класи професорке Фери Рашковић, док је специјализацију тог инструмента и камерне музике завршила код професора Недјалча Тодорова у Пловдиву. Као концертмајстор, осим у Народног позоришту, била је ангажована у оперским кућама у Скопљу, Варни и Пловдиву, те у Позоришту на Теразијама.

Јубилеј ћете обележити опером Ђакома Пучинија „Мадам Батерфлај“. Шта за Вас, интимно и професионално, значи музика тог славног италијанског композитора?

Пучини је свакако један од мојих омиљених композитора и увек сам веома срећна када изводим његову музику, а „Мадам Батерфлај“ је једна од првих опера које сам свирала у Народног позоришту. Због свега тога одлучила сам да јубилеј обележим управо овим делом, и ишчекујем тај догађај са великим нестрпљењем. Задовољна сам и срећна што сам то доживела и, заиста, хвала Народног позоришту што ми је указало такву част. Можда ће звучати стереотипно, али ја живим за музику. Она је мој живот. Један господин ми је недавно, после концерта у сали Музичке школе „Станковић“, упутио диван комплимент. Рекао ми је: „Ви сте, Едит, виолина“.

На Факултету музичке уметности у Пловдиву, ангажовани сте као асистент. Такође, били сте активан учесник на семинарима и мајсторским курсевима, као солиста и концертмајстор одржали сте бројне концерте у бившој Југославији, Аустрији, Немачкој, Енглеској, Француској, Белгији, Чешкој, Јужној Кореји, Шпанији, Бугарској, Мађарској, Португалији, Данској...

За уметника је увек значајно да, када му се укаже прилика, оде у друге земље, да ради са неким другим људима са којима ће размењивати искуства, енергију. Уметност је једна велика ширина и што више путује, среће друге људе, свира дела разних композитора, уметник стиче веће искуство. Свака турнеја је била посеб-

на и специфична на свој начин, али публика је свуда иста и њу не може нико да превари. Наравно, када се посао добро уради, резултат никад неће изостати. Али, треба за све то имати снаге, жеље, воље. Без муке, човек не може ништа да постигне нити да рачуна на успех. Мислим да би требало,

Апсолутно. Увек се нађе бар један слушацац, обожавацац, посетилац... назовите га како хоћете, који све разуме, без обзира да ли наступате у позоришту, на некој отвореној сцени, па, чак, и у ресторану. Једна таква особа увек ће бити присутна и због ње се вреди жртвовати. Аплауз који уметник добије од публике је нешто непроцењиво. Ми живимо за аплауз. Праве публике и љубитеља музике увек има и увек ће их бити. Времена се јесу променила, али љубав према музици није. То је нешто што се преноси с генерације на генерацију. Док постоји свет, биће и публике која ће слушати класичну музику.

Уметници обично кажу да никад нису задовољни у потпуности и да су увек могли више...

Слажем се да увек може више. Јер, музика и уметност представљају нешто што нема граница. То је, заправо, игра без граница. Много тога зависи од разних фактора. На пример, од самог тренутка. Док сам жива, увек ћу се трудити да публици пружим највише што могу. Само да ме здравље послужи.

■ Микојан Безбрадица ■

Веома је важно гајити љубав према послу који радиш. Љубав је главни покретач свега. Кад се тај мозаик сложи, онда не би требало да постоји било какав проблем.

без обзира на све, да се максимално професионално држимо онога што радимо.

Позоришни глумци верују да у гледалишту увек седи једна особа која разуме апсолутно све и да ради ње вреди дати свој максимум на сцени. Може ли исто схватање да се примени и на однос музичара према послу и публици?

ВЕСТИ ИЗ ОПЕРЕ ЛАУРЕАТ ХОН ЛИ

Тенор Хон Ли је други лауреат Награде „Оскар Данон“, која се додељује младом уметнику као подстицај за остварење врхунских уметничких креација. Жири, којим је председавала музиколог Александра Паладин, а чији чланови су били оперска уметница Сања Керкез и диригент Ђорђе Павловић, одлуку је донео једногласно. Награду „Оскар Данон“, која се састоји од оригиналне плакете, рад Герослава Зарића, и новчаног дела, уметнику је уручио управник Ђуровић у среду, 22. фебруара, пре почетка оперске представе „Травијата“, у којој Ли тумачи Алфреда Жермона.

М. Б.

у Базелу и Бону, имало утицаја на Ваш уметнички израз и импресивну каријеру?

Морам признати да себе сматрам изузетно срећном особом, јер сам имао част да сарађујем са диригентима које сте навели. Свако од њих је на свој начин утицао на развој мог диригентског израза. Иако су врло различити као личности, свако од њих поседује невероватно истанчан укус и таленат за читање и разумевање партитуре, као и перфектну диригентску технику. Што се моје каријере у иностранству тиче, сплет околности, пуно самоодрицања и скоро фанатичног рада, довели су дотле да стекнем поверење људи који су ми помогли да дођем у садашњу позицију.

Шта издвајате као свој највећи уметнички домет до сада?

Најзначајнији успеси у мојој каријери везани су за Палермо, интернационални фестивал у Финској, гостовање у Штац опери у Штутгарту, као и турнеје са уметницима као што су Агнес Балтса, Рамон Варгас, Салвагоре Лицитра... Наравно, велика заслуга припада и мојој матичној кући у Берну, где сам до сада дириговао више од 50 продукција.

■ Микојан Безбрадица ■

50. ВЕСЕЛЕ ЖЕНЕ ВИНДЗОРСКЕ

Представа против досаде и депресије

Пред крај зиме 2006/07. године, медији су брујали: долази, стиже, стигао је, режира... Оскаровац, чувени чешки редитељ, Јиржи Менцл, режира у Народном позоришту, на Великој сцени, Шекспира, „Веселе жене виндзорске“. Радило се пуна два месеца. Коришћен је превод Боривоја Недића, драматург је била Молина Удовички Фотез, сценограф Герослав Зарић, костимограф Марина Вукасовић Меденица, избор музике је начинио Миша Блам, сценски говор уобличио Љиљана Мркић Поповић, а сценски покрет Ферид Карајица.

У интервјуима који су претходили премијери, редитељ, између осталог, открива своја естетичка начела: „Позоришна представа никад не сме да буде досадна и депресивна“, и додаје: „Хумор је начин храни помоћу којег се она лакше прогута. (...) Озбиљне ствари ме умарају“, као и „Смех је, сложићете се, добар за здравље!“

Премијера је одиграна 29. марта 2007, у улози чувеног Фалстафа био је Милан Гуговић, а женске ликове су тумачиле Наташа Нинковић као Госпођа Форд и Душанка Стојановић Глид у улози Госпође Пец, те Јелена Хелц као њена кћи Ана и Нада Блам у атрактивној роли Госпође Журке. Александар Срећковић је играо племића Фентона, Небојша Кундачина је био судија Плиткоумић, Игор Ђорђевић је играо његовог рођака Мршавка, Александар Ђурица и Борис Пинговић су тумачили виндзорске грађане Форда Пец, у улози Попа Хју Еванса је био Борис Комненић, Миленко Павлов је био Доктор Кајус, Бранко Јеринић Гостионичар „Код Подвезице“, Фалстафове пратице Бардолфа, Пистола и Нима су играли Гојко Балетић, Ненад Маричић и Милош Ђорђевић, Данило Браковичић је био Фалстафов паж Робин, Мршавковог слугу Безазленка је играо Ненад Стојменовић, а Кајусовог слугу Рагбија Зоран Ђосиф. У осталим улогама су наступили Немања Константиновић (Мусавко), Милан Шавија и Милош Дмитровић (слуге), те ученице Балетске школе „Лујо Давичо“.

Менцл није покушавао да од Шекспира чини нешто што он није, да га чита другачије, измешта у времену у простору, већ је хтео да глумцима омогући радост игре, а публици пружи добро позори-

ште. И успео је, на радост публике као и дела критике: „Шекспирову комедију славни чешки редитељ третира поштујући традиционалне вредности“, држећи се „стандарда који најпре подразумевају да се до најбољег резултата долази заснивањем решења на митском сусрету глумца и драмског текста“, вели критичар констатујући да, помало парадоксално, управо такав приступ „ову представу чини изразито модерном“. Други критичар је свестан како је само „привидно лако све учинити сношљивим, прозирним, безазленим, светлим, радосним, комичним“ и вели: „У овој великој и тешкој ствари обликовања лакоће и радости постојања, у којој наша позоришта често не успевају, Јиржи Менцл и ансамбл несумњиво су успели“.

Менцл је у Милану Гуговићу нашао изванредног саучесника, јер обојица: „не воле досаду и депресију, а нису склони ни хер-

метизму, ни проблематичном мудровању“. Гуговић „попут Зорана Радмиловића, на чијег Ибија ме је подсетио овај Фалстаф, преферира гег, импровизацију, окрет и преокрет, изненађење (...) вербално и телесно поигравање, хиперболисање, надигравање и надгорњавање, фрку, па застој“, анализира задовољни рецензент. За игру Нинковићке и Стојановићке записано је да су „сјајан и неодољив женски пар“, да су „дечјом радошћу уживале у плетењу замки које покрећу радњу“, као и да су улоге „одиграле супериорно, вешто нијансирајући спровођење двоструке игре“. И сви остали глумци су своје улоге одиграли „тачно и допадљиво“, особито „лакоректи и лаковерни“

Пинговић и „комични сумњичавко, љубоморко“ Ђурица, па „ефектни пар“ Кундачина и Игор Ђорђевић, па Нада Блам чија Журка „као да је изашла из Стеријиног или Нушићевог шињела“, па Павлов који свог Доктора „гради на језичким и телесним омашкама и неспретностима“... а нарочито Борис Комненић „који није био само јунак Шекспирове комедије, већ као да је дошао из Менцлових филмова“, како констатује један критичар, а други бележи: „ни рећи вам не умем колико ме је забавио“.

Пет година, педесет представа, 25000 гледалаца! Како рече на крају свог текста један критичар – „Изврсно“!

■ Јелица Стевановић ■

СЛОБОДАН БЕШТИЋ СЕ СПРЕМА ЗА АНГАЖМАН У НЕМАЧКОЈ

Понуда која се не одбија

Првак Дrame Народного позоришта у Београду, Слободан Бештић, добио је недавно понуду од управника Градског театра из Дизелдорфа (Düsseldorfer Schauspielhaus) Стафана Валдемара Холма, да ускоро постане њихов члан.

„Када сам чуо ту информацију, прво сам доживео велико изненађење, потом сам осетио огромну радост, а онда се појавио велики страх“, преноси Бештић у изјави за Позоришне новине своје прве утиске по са знању да би ускоро могао да постане члан овог угледног европ-

ског позоришта. Наиме, наш уметник је привукао пажњу немачке позоришне јавности приликом гостовања представе „Ба-

ханткиње“ у Дизелдорфу (27. и 28. јануара).

„Позив представља велику част, али и потврду мојих глумачких квалитета. Међутим, са друге стране, одговорност је велика, јер сва очекивања треба оправдати и доказати. Наравно, кад то кажем, не мислим на господина Холма пошто ме он веома добро познаје, него на тамошњу јавност и колеге. Ја ћу у Дизелдорфу бити, на неки начин, наш мали амбасадор културе, нећу бити само глумац Слободан Бештић него и неко ко представља Народно позориште, Југословенско драмско позориште и све друге наше театре у којима сам радио“, објашња-

ва наш саговорник који ће у наредном једногодишњем периоду, захваљујући стипендији Театра из Дизелдорфа, интензивно похађати курс немачког језика, а потом ће бити примљен у стални ангажман.

„Већ сам имао неколико часова са људима којима је немачки матерњи језик. У међувремену, почео сам да скупљам разне књиге, да купујем речнике... Дакле, почео сам озбиљно да учим. Ово је прилика која се не указује често. Истине за вољу, нешто слично ми је било понуђено пре десетак година од господина Роберта Чулија у Милхајму, али тада нисам био спреман за ту врсту иза-

зова. Биле су другачије околности – бомбардовање, имао сам малу децу... Осећао сам да није тренутак за тако нешто и ту сам шансу пропустио. Међутим, данас је ситуација потпуно другачија, не само на приватном, него и на професионалном плану. Одиграо сам много великих и лепих улога којима сам показао шта могу и шта знам, а последњих неколико година интензивно осећам да имам пуно енергије и да сам заиста сазрео као глумац. Овај позив представља и огромну мотивацију јер ми се пружила шанса да урадим и постигнем још више, али на неком другом, новом терену“.

■ М. Безбрадица ■

ЛИЧНОСТИ БЕОГРАДСКОГ БАЛЕТА (23) / ПИШЕ МИЛИЦА ЗАЈЦЕВ

ФЕЛТОН

Радомир Вучић – сцена је била његов живот

Радомир Вучић (1948–2009), првак београдског Балета, играчко образовање је стекао у Средњој балетској школи „Лујо Давичо“ у Београду (дипломирао 1965) код педагога Нине Кирсанове, Данице Живановић, Тилке Језершек и Мире Николић. Солиста је Српског народног позоришта од 1965. до 1970. године, када добија ангажман у Народном позоришту у Београду, где убрзо постаје истакнути солиста и првак.

Током две и по деценије дуге играчке каријере, у Новом Саду и Београду је одиграо готово све главне улоге у класичном репертоару. Био је Зигфрид у „Лабудовом језеру“, Принц у „Зачараној лепотици“, Алберт у „Жизели“, Франц у „Копелији“, Базил у „Дон Кихоту“. Са упорношћу каква се ретко среће савладао је све виртуозне захтеве класичног балета, па је, сем изванредно обликованог стаса, имао лаке и високе скокове са нечујним доскоцима и елегантан став, а био је и сјајан партнер београдским првакињама различитих генерација: Јованки Бјеогојевић, Душки Сифниос,

Вишњи Ђорђевић, Лидији Пилипенко, Иванки Лукатели, Душици Томић, Милице Бијелић, Душки Драгичевић. За врхунско партнерство посебно га је похвалила Наталија Бесмертна, са којом је играо приликом једног од њених гостовања у београдском „Лабудовом језеру“.

Ипак, више је волео да игра у савременијим балетским делима, у којима је био запажен као лирски страствен Ромео у „Ромеу и Јулији“, заводљиви Вронски у „Ани Карењиној“, достојанствени Отац храма у „Самсону и Далили“, трагични Софра у „Вечитом младожењи“, отмени Отац у „Васкрсењу“, а нарочито као тумач главних улога у „Бахусу и Аријадни“, „Абракасу“, „Голему“. Сматрао је да је његова најбоља интерпретација Дон Хозе у балету „Кармен“, јер је трагичну и страсну личност Меримеовог јунака играо и осећањем „сликао као свој сопствени портрет“.

Лако је нашао заједнички језик са свим кореографима – Димитријем Парлићем, Вером Костић, Жанин Шара, Лидијом Пилипенко – доприносио заједничком успеху представа. Играо

је прве улоге у готово свим балетима домаћих аутора, а улогом Марка у „Охридској легенди“ је обележио 20-годишњицу уметничког рада. Снажне креације које се памте дао је у „Катарини Измаиловој 77“, „Бановић Страхињи“, „Вечитом младожењи“, „Јелисавети“.

Са успехом је, заједно са Иванком Лукатели, учествовао на 2. међународном такмичењу младих балетских уметника у Москви 1973. (ушли су у други круг такмичења), а са истом партнерком је био финалиста Такмичења балетских парова у Осаки, у Јапану, 1978. године. Гостовао је са београдским Балетом на свим међународним турнејама, али и самостално – у

Хрватском народном казалишту у Сплиту у „Жар птици“ и „Ромеу и Јулији“. Увежбавао је солисте

и ансамбл за неколико балетских премијера у Београду. Радио је и за телевизију. Био је шеф балетског ансамбла СНП у Новом Са-

ду а у два наврата је био и на челу београдског Балета.

За своје искрено посвећење уметничкој игри, за енергију, знање и врхунски професионализам, награђен је свим признањима које Народно позориште у Београду додељује својим истакнутим уметницима, а носилац је и Награде Балетног бијенала у Љубљани, Награде за животно дело Удружења балетских уметника Србије, као и Националног признања за целокупан допринос култури Републике Србије. По одласку у пензију 1992. године, био је директор балетског ансамбла Позоришта на Теразијама, где се бавио и педагошким радом. Изненадна смрт, 2009, зауставила га је у најбољим радним годинама, када је настојао и успевао да створи нову плејаду искрено преданих и образованих генерација младих играча.

На предлог Удружења балетских уметника Србије, Народно позориште у Београду је установило Награду „Радомир Вучић“ за најбољег младог играча до 28 година, чији је први лауреат Јовица Бјеогојевић (2011).

(наставиће се)

СЛОЈЕВИТА ЛИЧНОСТ МИЛАНА ГРОЛА (5) / ПИШЕ ЗОРАН Т. ЈОВАНОВИЋ

ФЕЛТОН

Прве године службовања

Милан Грол је 14. августа 1899. постављен за професора приправника Гимназије Краља Александра Првог, без плате, по пристанку, да би већ 18. новембра био постављен за приправника исте гимназије, с платом од 960 динара годишње, која се од 10. августа 1900. повећава на 1200 динара.

„Нашем, првом одељењу осмог разреда, предавали су добри наставници и добри људи: Ђура Димић, Влад. Малина, Мих. Поповић, Милан Дукић, Гаврило Јовановић, Илија Ђукановић, Милан Грол... Разредни старшина је Милан Грол, млад професор онда, благонаклон и културан, ког смо истински волели. Само смо осећали да је он у школи некако привремено, са амбицијама окренутим на друге стране“, сећа се Бранко Миљковић у „Споменици о стогодишњици Прве београдске гимназије“. Томе додајемо и импресије о младом професору Гролу Станислава

Винавера, објављене 1952. у „Републици“: „Било је то пре много и много година у Првој београдској

гимназији. За 'француза' и редног старешину дошао нам Милан Грол. Француски језик носио је тада обележје врхунске културе и био праг преко кога се улазило у сва културна знања. Прво што је учинио Грол било је да је укинуо мрски и досадни каталог. Друго: ђацима је говорио свима без разлике 'Ви'. И једно и друго учинило је да је француски постао омиљени предмет. Трећа реформа, не мање важна: домаћу лектуру могли сте бирати по своме укусу. Ђаци су се утркивали да донесу што више самосвојне домаће лектуре... Док су наши стари професори, који су нас често ословљавали са 'синовче', зазирали од Театра бојећи се да у Театру ипак има неки протившколски ђаво – Грол нас је просто водио у позориште, и давао нам стално јевтине повластице, тако да су и најсиромашнији благодјејанци могли да се лепо сместье у партеру и гледају Шекспира, и Љубу Станојевића као Кориолана. Грол је необично веровао у културни утицај позоришта“, закључује Винавер.

Уз професорске дужности, Грол је истовремено, 1899–1900. био у Народном позоришту секретар за књижевне послове односно „помоћник драматурга“, како он сам дефинише свој тадашњи статус, уз драматурга Драгомира М. Јанковића. Потом, кад је Драгомир Јанковић постао управник, почев од 1900. до 1906, Грол је био вршилац дужности драматурга. Први Гролов драматуршки посао била је израда „Поменика о тридесетогодишњици Краљевског српског народног позоришта 1869–1899“, службено издање, обима од 100 страница са три прилога: 1) Општи преглед репертоара (хронолошки, и по литературама); 2) Главни преглед представа и дохотка од 10. новембра 1868. до 1. новембра 1899; 3) Хронолошки преглед српског репертоара. Помоћ у пописивању и прикупљању обимног документационог материјала, Грол је имао у певачу Душану Божићу, члану Народног позоришта.

Други задатак младог Грола био је да „Новој искри“, угледном

књижевном часопису Ристе Одавића, поводом обележавања тог значајног јубилеја обезбеди појединачне и групне фотографије чланова Позоришта код дворског фотографа Милана Јовановића. У писму Ристи Одавићу, Грол 4. октобра 1899. пише: „Мала објашњења уз слике, с биографијама старих, примићу на своја плећа. Ако ствар испадне повољно, можете је турити и у чланак“. Двоброј „Нове искре“ (бр. 20-21, 16. октобар–1. новембар 1899) доноси на два табла 18 фотоса ранијих и садашњих чланова Народног позоришта, уз непотписани Гролов прилог: „Тридесетогодишњица Српског Краљ. Народног позоришта“ који садржи 18 одговарајућих глумачких портрета. Осим тога, ако није био од веће помоћи при изради Позоришног годишњака за сезону 1898/99, онда је сасвим извесно да је као „секретар“ био десна рука драматургу Драгомиру Јанковићу у писању истог позоришног издања за сезону 1899/1900.

(наставиће се)

ВЕЛИКА СЦЕНА

МАРТ 2012.

четвртак 19.30 БАЈАДЕРА балет Лудвига Минкуса 01	петак 19.30 ПОКОНДИРЕНА ТИКВА комедија Јована Стерије Поповића 02	субота 19.00 РИГОЛЕТО опера Ђузепеа Вердија 03	недеља 19.30 ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића 04	понедељак 20.00 СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА ПОВОДОМ 100 ГОДИНА РВАЊА У СРБИЈИ 05	уторак 19.30 БАЈАДЕРА балет Лудвига Минкуса 06	среда 19.00 ПАЈАЦИ опера Руђера Леонкавала 07	четвртак 19.30 АЛЕКСАНДАР балет у кореографији Роналда Савковића 08	петак 19.30 КАЊОШ МАЦЕДОНОВИЋ драма Виде Огњеновић 09
субота 19.00 ФИГАРОВА ЖЕНИДБА опера В.А. Моцарта 10	недеља 12.00 ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ЖАНКА СТОКИЋ” 11	недеља 19.30 ВЕСЕЛЕ ЖЕНЕ ВИНДЗОРСКЕ комедија Вилијама Шекспира 11	понедељак 19.30 ФИГАРОВА ЖЕНИДБА И РАЗВОД Бомарше / Хорват / Моцарт 12	уторак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића 13	четвртак 19.30 ДАМА С балет на музику Ђузепеа Вердија 15	петак 19.30 КОЛО ПРИЈАТЕЉСТВА добротворни концерт Националног ансамбла „Коло” 16	субота 19.00 ТРУБАДУР опера Ђузепеа Вердија 17	недеља 19.30 БАХАНКИЊЕ трагедија Еурипида 18
понедељак 19.30 АЛЕКСАНДАР балет у кореографији Роналда Савковића 19	уторак 19.30 ЖИВОТ ЈЕ САН драма Педро Калдерона де ла Барке 20	среда 19.30 ПОКОНДИРЕНА ТИКВА комедија Јована Стерије Поповића 21	петак 19.30 ЗЛАТНО ТЕЛЕ Горан Марковић, по роману Илфа и Петрова 23	субота 19.00 КАРМЕН / ПРЕМИЈЕРА I опера Жоржа Бизеа 24	субота 19.00 КАРМЕН / ПРЕМИЈЕРА II опера Жоржа Бизеа 25	понедељак 19.30 ЖИВОТ ЈЕ САН драма Педро Калдерона де ла Барке 26	уторак 19.30 ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса 27	среда 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА / 10 година од премијере драма Синише Ковачевића 28
четвртак ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса 29	петак 19.30 ДЕРВИШ И СМРТ Б.М.Михиз / Е.Савин, по роману Меше Селимовића 30	субота 19.30 КИР ЈАЊА комедија Јована Стерије Поповића 31	недеља 19.30 ПОКОЈНИК комедија Бранислава Нушића 01	понедељак 12.00 СЕЋАЊЕ НА ЖИВАНУ САРАМАНДИЋА 02	понедељак 19.00 ДОН КАРЛОС опера Ђузепеа Вердија 02	уторак 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА балет на музику Ђузепеа Вердија 03	среда 20.00 ЛЕПО ЈЕ ЗАУВЕК у оквиру Београдског фестивала игре 04	четвртак 19.30 ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса 05

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ”

четвртак 20.30 ИГРАЈУЋИ ЖРТВУ комедија Владимира и Олега Пресњакова 01	петак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 02	субота 20.30 МИСИС ТОЛСТОЈ драма Сергеја Коковкина 03	недеља 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камиија 04	понедељак 19.00 ПРОМОЦИЈА аутора Бранка Белића 05	уторак 20.30 ПРИЗОРИ ЕГЗЕКУЦИЈЕ драма Хауарда Баркера 06	среда 20.30 РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија 07		
петак 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 09	субота 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 10	четвртак 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА / ПРЕТПРЕМИЈЕРА драма Тенесија Вилијамса 15	петак 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА / ПРЕМИЈЕРА драма Тенесија Вилијамса 16		субота 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 17	недеља 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Албера 18	понедељак 20.30 ПРЕДСТАВА ХАМЛЕТА У СЕЛУ МРДУША ДОЊА комедија Ива Брешана 19	
уторак 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 20	среда 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 21	четвртак 20.30 ХЕДА ГАБЛЕР драма Хенрика Ибзена 22		петак 20.30 ХЕДА ГАБЛЕР драма Хенрика Ибзена 23	субота 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског 24		недеља 20.30 ДРЖАВНИ СЛУЖБЕНИЦИ драма Роналда Харвуда 25	понедељак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 26
уторак 20.30 ЖЕНИДБА поводом Светског дана позоришта комедија Николаја В. Гогоља 27	среда 20.30 КОД КУЋЕ / КАБУЛ драма Тонија Кушнера 28		четвртак 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симиовића 29		петак 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симиовића, гостује Регионално позориште из Новог Пазара 30	субота 20.30 СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Берфуса 31	недеља 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камиија 01	понедељак 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 02

ДОГАЂАЛИ У МАРТУ

- 05.03. СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА ПОВОДОМ 100 ГОДИНА РВАЊА У СРБИЈИ, у 20 часова, Велика сцена
- 05.03. ПРОМОЦИЈА ФОТОМОНОГРАФИЈЕ „ЛИЦА”, аутора Бранка Белића, у излазу Службеног гласника и Независних издања Слободана Машинца, у 19 часова, Сцена „Раша Плаовић”
- 10.03. ОТВОРЕНА ВРАТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА, у 11 и 13 часова
- 11.03. ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ЖАНКА СТОКИЋ”, у 12 часова, Велика сцена
- 16.03. КОЛО ПРИЈАТЕЉСТВА, добротворни концерт Националног ансамбла „Коло” и познатих уметника Србије, у организацији Невладине организације „Наша Србија”, Велика сцена
- 16.03. СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА / ПРЕМИЈЕРА, драма Тенесија Вилијамса, Сцена „Раша Плаовић”
- 24.03. КАРМЕН / ПРЕМИЈЕРА I, опера Жоржа Бизеа, Велика сцена
- 25.03. КАРМЕН / ПРЕМИЈЕРА II, опера Жоржа Бизеа, Велика сцена
- 27.03. ПОЗОРИШНЕ ЧАРОЛИЈЕ, аукцијска изложба ликовних радова ученика Основне школе „Краљ Петар I”, приход је намењен Дому за децу и омладину „Петар Радвановић” из Ужица - поводом Светског дана позоришта, у 12 часова, Фоаје II галерије
- 27.03. ДОН КИХОТ, балет Лудвига Минкуса; после представе додела новоустановљене Награде Фондације „Мишковић” за остварење у балетској уметности, Велика сцена
- 27.03. ЖЕНИДБА, комедија Николаја В. Гогоља, поводом Светског дана позоришта, Сцена „Раша Плаовић”
- 28.03. ВЕЛИКА ДРАМА / 10 година од премијере, драма Синише Ковачевића, Велика сцена
- 30.03. ХАСАНАГИНИЦА, драма Љубомира Симиовића, гостује Регионално позориште из Новог Пазара, Сцена „Раша Плаовић”
- 31.03. ОТВОРЕНА ВРАТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА, у 11 и 13 часова
- 02.04. СЕЋАЊЕ НА ЖИВАНУ САРАМАНДИЋА, у 12 часова, Велика сцена
- 04.04. ЛЕПО ЈЕ ЗАУВЕК БИЗАРНО, гостовање америчко-холандске балетске трупе Jacoby & Pronk, у оквиру Београдског фестивала игре, у 20 часова, Велика сцена

ГОСТОВАЊА У МАРТУ

- 03.03. TRIPLE BILL - у оквиру гостовања у 19.30 часова отварање изложбе „Народно позориште у Београду кроз историју, Подгорица, Црна Гора
- 05.03. ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ - Зајечар
- 10.03. КО ТО ТАМО ПЕВА - Лазаревац
- 15.03. КОНЦЕРТ ОПЕРСКОГ СТУДИЈА „БОРИСЛАВ ПОПОВИЋ” - Вршац
- 26.03. СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА - Студентски град

Радно време благајне: сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе. Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА
Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnopozeriste.rs

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Божидар Ђуровић, управник | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Милош Дујаковић, Бранкица Кнежевић | Сарадници: Милица Зајцев, Зоран Т. Јовановић, Марија Милић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народног позоришта у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180